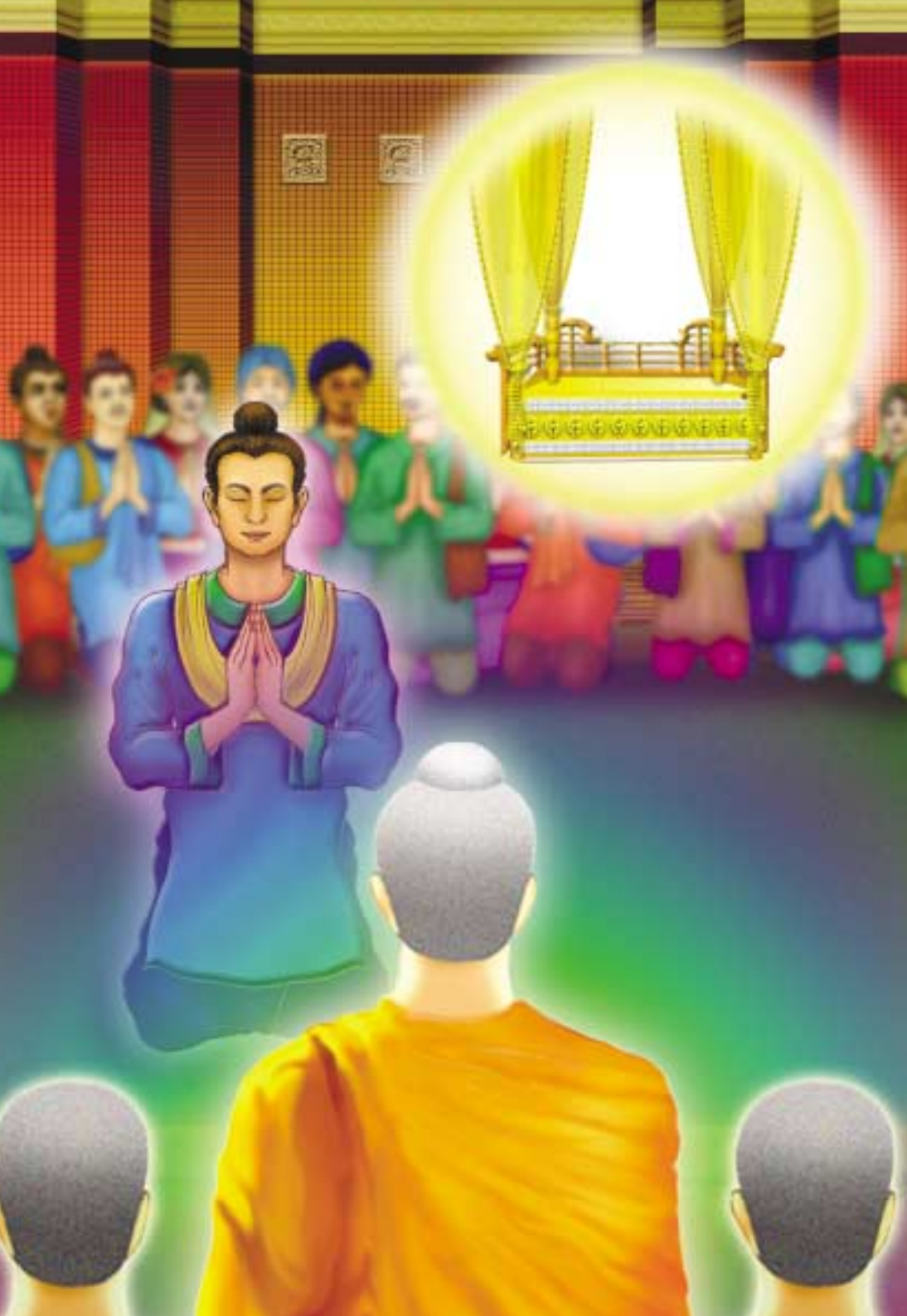


๑๙



อานิสงส์ถวายตั้ง

เรายินดี มีจิตโสมนัส ได้ถวายตั้งอันสวยงามแด่
พระพุทธเจ้าพระนามว่าคัสสะ ผู้เป็นนาถของโลก เป็น
เผ่าพันธุ์พระอาทิตย์ ในปีที่ ๓๘ เราได้เป็นพระราชาพระนามว่า
มหารุจิ โภคสมบัติอันไพบูรณ์และที่นอนมิใช่น้อยได้มีแล้วแก่เรา
เรามีใจพองใสได้ถวายตั้งแด่พระพุทธเจ้า ย่อมเสวยกรรมของตน
ที่ตนได้ทำไว้ดีแล้วในกาลก่อน





อานิสงส์ถวายตั้ง

๑๗๐

การเกิดมาในสังสารวัฏของมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ล้วนมีเป้าหมายสูงสุดคือพระนิพพาน ต่างปรารถนาจะไปสู่ นิพพานแดนเกษม จากกิเลสอาสวะทั้งปวง ซึ่งการที่จะเข้าถึง ตรงนั้นได้ ต้องสร้างบารมีกันอย่างเต็มที่ ให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ทั้งทาน ศีล และภาวนา บำเพ็ญบารมี ๓๐ ทศให้ครบถ้วน อีกทั้งหมั่นทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจ ทำความบริสุทธิ์ภายใน ให้บังเกิดขึ้น ด้วยการทำใจให้หยุดนิ่ง เพื่อกลับจิตกลับใจให้ ละเอียดควบคุมไปกับการสร้างบารมีทุกๆ วันทุกๆ คืน หากทำ อย่างนี้ เราก็จะประสบความสำเร็จในทุกๆ ขั้นตอนของชีวิตการ สร้างบารมี จนกระทั่งได้บรรลุจุดหมายสูงสุดคืออายตน์นิพพาน

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน สุปิฎฐิเถราปทาน ความว่า

“เรายินดี มีจิตโสมนัส ได้ถวายตั้งอันสวयงามแด่ พระพุทธเจ้าพระนามว่าติสสะ ผู้เป็นนาถของโลก เป็น เฝ้าพันธู์พระอาทิตย์ในกัปที่ ๓๔ เราได้เป็นพระราชาพระนาม ว่า มหารุจิ โภคสมบัติอันไพบุลย์และที่นอนมิใช่น้อยได้มี แล้วแก่เรา เรามีใจผ่องใสได้ถวายตั้งแด่พระพุทธเจ้า ย่อม เสวยกรรมของตน ที่ตนได้ทำไว้ดีแล้วในกาลก่อน”



อานิสงส์ถวายเป็น

๑๗๑

*ผู้ที่ทำความดี ย่อมได้รับผลแห่งการกระทำนั้น ดังเช่น พระอรหันต์รูปนี้ ซึ่งมีนามว่า สุปัญฺณิยเถระ ท่านได้เปล่งถ้อยคำออกมาด้วยความโสมนัส ถึงผลแห่งบุญที่เกิดขึ้นจากการสร้างบุญคุณเนื่องนาบุญ คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เนื่องนาบุญนี้เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง หากเราได้อ่อนนาบุญที่ดี แม้ทำบุญน้อยก็จะได้ผลมาก หากทำบุญมากก็ยิ่งได้ผลมากยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ ใครได้สร้างบุญเอาไว้ในเนื่องนาบุญอันเลิศ มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้น นั้นเท่ากับว่า บุคคลนั้นได้ทำบุญถูกอู่แห่งทะเลบุญ ที่จะอำนวยผลยิ่งใหญ่ไพศาลให้บังเกิดขึ้นไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

พระเถระท่านบำเพ็ญบุญกุศลมาตลอด และมีใจมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพาน จนมาถึงสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า ติสสะ เสด็จอุบัติขึ้นในโลก เราได้ยินพระนามท่านมาหลายครั้งแล้ว วันนี้หลวงพ่ขอเล่าประวัติของพระพุทฺธเจ้าพระองค์นี้สักเล็กน้อย ก่อนจะลงมาบังเกิด พระองค์สถิตอยู่ที่สววรรค์ชั้นดุสิต ยังเป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่นั้น พระองค์ได้ตรวจดูกาล ทวีป ประเทศ ตระกูล และพุทฺธมารดา ที่เราเรียกว่า ปัญจมหาวិโลกนะ



ഒൻപതു

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้ว พระองค์ก็เสด็จลงมา
อุบัติในตระกูลกษัตริย์ในกรุงเขมกะ มีพระราชบิดาพระนามว่า
พระเจ้าชนลันธระ พระราชชนนีพระนามว่า ปทุมมา บังเกิด
ภายใต้เศวตฉัตรที่ยิ่งใหญ่โอฬาร จนกระทั่งเจริญวัยขึ้น ได้เข้า
พระราชพิธีบรมราชาภิเษก ทรงมีพระมเหสีพระนามว่า สุธัทธา
มีพระโอรสพระองค์หนึ่งพระนามว่า อานันทะ ทรงอยู่ครองราชย์
ถึง ๗,๐๐๐ ปี ซึ่งช่วงนั้นมนุษย์มีอายุยืนถึง ๑๐๐,๐๐๐ ปี

วันหนึ่ง พระองค์เกิดธรรมสังเวช เพราะทอดพระเนตรเห็นนิमितทั้งสี่คือ คนแก่ คนเจ็บ คนตาย และสมณะ บัญเฝ้าในวัดตักเตือนให้ออกผนวช จึงละทุกสิ่งทุกอย่าง ทรงม้าออกผนวช ทรงสละเพศฆราวาส แสวงหาที่บำเพ็ญเพียร จนไปเห็นต้นประดู่ต้นหนึ่ง มีร่มไม้ทั้งดงามร่มรื่น พระองค์ตัดสินใจนั่งบำเพ็ญเพียรอยู่ตรงนั้น และใช้เวลาบำเพ็ญเพียรอยู่เพียง ๑๕ วันเท่านั้น ก็ได้ตรัสรู้อนัตตสัมมาสัมโพธิญาณ

หลังจากตรัสรู้แล้ว พระองค์เสด็จประกาศพระสัทธิธรรม
ทั่วชมพูทวีป จนกระทั่งได้พระอัครสาวกทั้งสองท่านมีนามว่า
พระพรหมเทพเถระและพระอุทยเถระ มีพระสุมังคลเถระเป็น
พุทธอุปัฏฐาก คู่อัครสาวิกานามว่า พระมุสสาเถรีและพระ-
สุทตฺตาเถรี มีสัมพลอุบาสกและสิริอุบาสกเป็นคู่อัครอุปัฏฐาก



อานิสงส์ถวายเป็น

๑๗๓

มีกิสาคโคตมีอุบาสิกาและอุปเสนาอุบาสิกาเป็นคู่อัศวรอุปัฏฐายิกานักสร้างบารมีทุกๆ ท่านที่หลวงพ่อย่อยชื่อนี้ ล้วนแต่เคยตั้งความปรารถนาตำแหน่งเหล่านี้ไว้ในกาลก่อนทั้งนั้น ครั้นมาภพชาติสุดท้าย ทุกๆ ท่านก็สมความปรารถนาตามที่ได้ตั้งใจไว้

ในยุคนั้น ผู้มีบุญทั้งหลายได้ลงมาก่อกันมาก พระสุปฏิญาณเถระได้บังเกิดในตระกูลหนึ่ง ในช่วงที่พระศาสดากำลังเจริญรุ่งเรือง พระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้แผ่ขยายไปยังทุกชนชั้น ดังนั้นท่านจึงเติบโตในท่ามกลางความรุ่งเรืองของพระสัทธรรม เมื่อเจริญวัยขึ้น ท่านมีโอกาสปังธรรมจากพระโอรส เกิดความเลื่อมใสอย่างยิ่งในพระบรมศาสดา รู้ซึ่งถึงคุณค่าของการสร้างบารมีจึงคิดในใจว่า นับว่าเราเป็นผู้ที่โชคดียิ่งมหาศาล ที่ได้เกิดมาพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้มีโอกาสฟังธรรม ทั้งตัวเราเองก็มีศรัทธา มีความเลื่อมใสในพระองค์ท่าน เมื่อนานบุญผู้ประเสริฐที่สุดในภพสามก็ยังอยู่ เราควรที่จะชิงช่วงเวลาที่ดีที่สุดนี้ทำความดีอย่างเต็มที่ ก่อนที่จะถูกช่วงชิงโอกาสแห่งการสร้างบารมีไป

ท่านได้ครุ่นคิดตลอดเวลาที่จะสร้างบุญพิเศษกับพระบรมศาสดาผู้เป็นเพื่อนบุญอันยอดเยี่ยมของโลก จนกระทั่งวันหนึ่งท่านได้ไปฟังธรรมที่พระวิหาร มองเห็นพระศาสดา



อานิสงส์ถวายตั้ง

๑๗๔

ประทับนั่งแสดงธรรมเหนือพุทธอาสน์ ก็ฉุกใจคิดว่า ในขณะที่พระบรมศาสดาแสดงธรรมโปรดสรรพสัตว์ทั้งหลาย พระองค์ประทับนั่งบนบัลลังก์ เราควรที่จะเอาบุญใหญ่กับพระองค์ด้วยการถวายตั้งที่นั่งแสดงธรรม เพราะทุกๆ ครั้งที่พระองค์ทรงทำหน้าที่แสดงธรรม เราก็จะมีส่วนในบุญทุกครั้งไป

คิดดังนี้แล้ว ท่านไม่รอช้า เกรงว่าเวลาในมนุษย์โลกจะหมดเสียก่อน จึงรีบชวนขวายเป็นลังทำตั้งอันมีค่า แกะสลักลวดลายด้วยไม้มีค่ามาก ทำอย่างสละสลวย สร้างเสร็จแล้วก็น้อมถวายแด่พระศาสดา เมื่อพระบรมศาสดาทรงรับแล้ว ก็ตรัสอนุโมทนาตามพุทธประเพณี ทุกๆ ครั้งที่อุบาสกท่านนั้นเดินทางมาที่วัด มองเห็นพระศาสดาประทับนั่งบนดั่งที่ตนเองจัดถวาย ก็จะบังเกิดมหาปีติทุกครั้ง ราพึงว่า “เราได้สร้างบุญใหญ่กับพระศาสดา เราได้สั่งสมบุญพิเศษนี้กับเนื่อนาบุญอันเลิศ” ความปีตินี้ได้ประทับอยู่ในใจของอุบาสกนั้นมาตลอดอายุขัย จนกระทั่งละจากโลกนี้ไป พร้อมกับมหาปีติในบุญที่ตนเองได้สร้างเอาไว้

ด้วยผลแห่งบุญนั้น ทำให้ท่านเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ สมบูรณ์ด้วยทิพยสมบัติที่ไม่มีประมาณ ในกัปที่ ๙๒ แต่กับนี้ท่านไม่เคยไปสู่ทุกคติเลย ท่องเที่ยวอยู่ในสองภูมิ คือ มนุษย์โลก



อานิสงส์ถวายเป็น

๑๓๕

และเทวโลก ได้บังเกิดเป็นพระราชา พระนามว่า มหารุจิ แล้ว
ทุกชาติท่านจะได้สมบัติที่พิเศษอยู่อย่างหนึ่งคือ จะมีโภคสมบัติ
อันไพบุลย์เกิดขึ้น และจะมีที่นอนที่นั่งอันละเอียดนุ่มนวลราว
กับของทิพย์บังเกิดขึ้น ท่านได้เสวยมหาสมบัติใหญ่มาทุกภพ
ทุกชาติ จนถึงสมัยพุทธกาลนี้ บุญในตัวท่านเต็มเปี่ยมบริบูรณ์
ได้บังเกิดในตระกูลหนึ่งที่มั่งคั่ง ครั้นเจริญวัย ท่านก็ออกบวช
บำเพ็ญเพียรอยู่ไม่นาน ก็ได้บรรลธรรมเป็นพระอรหันต์บน
รัตนบัลลังก์ที่สัปปายะอย่างยิ่ง

เมื่อท่านบรรลเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็ระลึกถึงบุญกรรม
ที่ทำผ่านมา เกิดความโสมนัสที่ได้ถวายตั้งอันวิจิตรแต่พระ-
ติสสพุทธเจ้า ผู้เป็นทักขิไณยบุคคลอันเลิศ ท่านได้เป็นพระเจ้า-
จักรพรรดิ ๓ ครั้ง ครั้งที่ ๑ พระนามว่า รุจิ ครั้งที่ ๒ พระนามว่า
อุปรุจิ และครั้งที่ ๓ พระนามว่า มหารุจิ โภคทรัพย์สมบัติที่
เกิดขึ้นก็ยิ่งใหญ่ ไพบุลย์ยิ่งๆ ขึ้นไป ในกัปที่ ๙๒ แต่กัปนี้ ชีวิต
ท่านไม่เคยตกต่ำเลย นี่เป็นผลแห่งการถวายตั้งเป็นพุทธบูชา

เราจะเห็นว่า เมื่อได้ทำบุญถูกเนื่อนาบุญ ย่อมได้รับ
อานิสงส์ที่ยิ่งใหญ่น่าอัศจรรย์ บุญนั้นจะส่งผลให้เราได้
มหาสมบัติทั้งสาม คือ มนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ
อันเป็นสิ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งในการเกิดมาสร้างบารมี ดังนั้น



อานิสงส์ถวายเป็น

๑๗๖

การแสวงหาเนื่อนาบุญที่ดี แล้วได้สร้างบุญกับท่านเหล่านั้น จึงเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องตระหนักและฉลาดในการสร้างบุญ เพราะเป็นหนทางที่จะทำให้เราเข้าถึงเป้าหมายอันสูงสุดได้อย่างรวดเร็วและชีวิตเราจะปลอดภัยจากภัยในสังสารวัฏ บุญที่เราทำถูกเนื่อนาบุญนี้แหละจะตามประคับประคองไปในทุกที่ทุกสถาน ให้เราได้ประสบแต่ความสุข ความสำเร็จสมหวังตลอดไป

